

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 246/2017-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou AK JUDr. Miriam Podhradská, s. r. o., Ambra Pietra 17, Martin, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Miriam Podhradská, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 2387/2009, za účasti Okresného súdu Martin, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 2387/2009 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Martin p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Martin je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet spoločnosti AK JUDr. Miriam Podhradská, s. r. o., Ambra Pietra 17, Martin, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného AK JUDr. Miriam Podhradská, s. r. o., Ambra Pietra 17, Martin, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Miriam Podhradská, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 2387/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti, ako i z vyžiadaného spisového materiálu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení povinného účastníkom napadnutého exekučného konania o vymoženie zmeškaného výživného a bežného výživného s príslušenstvom vedeného okresným súdom od 21. mája 2009. Sťažovateľ podal 1. marca 2010 návrh na čiastočné zastavenie exekúcie v sume 1 222,33 €, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 17 Er 2387/2009 zo 4. marca 2010 tak, že exekúciu „... v časti

zmeškaného výživného vo výške 889,57 €, ako aj bežného výživného za mesiac júl 2009 vo výške 132,76 € zastavuje“.

Proti tomuto uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom podal oprávnený (syn sťažovateľa, pozn.) odvolanie predložené okresnému súdu 17. marca 2010. Spis bol po podaní odvolania zákonnej sudkyni predložený až 19. januára 2016, a to potom, ako sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedníčke okresného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Okresný súd takmer šesť rokov vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako povinný počas napadnutého exekučného konania nachádza...“

Sťažovateľ podal prostredníctvom právneho zástupcu dňa 14. 01. 2016 na OS Martin sťažnosť účastníka konania - povinného na zbytočné prietahy v exekučnom konaní...

Poukazujeme na to, že spis bol zákonnej sudkyni predložený až po doručení sťažnosti sťažovateľa na prietahy v konaní. Opakovane uvádzame, že súd bol absolútne nečinný / nevykonal žiaden úkon vo veci/ takmer 6 rokov. Prvým úkonom súdu po takmer šiestich rokoch bolo predloženie spisu zákonnej sudkyni na rozhodnutie. Súd nevykonal žiadne adekvátne opatrenia na nedostatočné personálne obsadenie súdu.

KS Žilina uznesením č. 21 CoE/66/2016 zo dňa 29. júna 2016 /doručení OS Martin dňa 28. 7. 2016/ uznesenie okresného súdu sp. zn. 17 Er/2387/2009 zo dňa 04. 03. 2010 potvrdil.

Z dôvodov vymedzených v návrhu zo dňa 17. 8. 2016 sťažovateľ podal dňa 17. 8. 2016 na OS Martin návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku v spojení s návrhom povinného o povinnosti nahradiť trovy exekúcie oprávneným.

Z vymedzených skutočností uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 17. 8. 2016 je zrejmé, že nie je splnený materiálny predpoklad exekúcie vedenej na exekútorskom úrade [REDAKOVANÉ] - exekútor pod č. k. EX 469/2009, t. j. už neexistuje povinnosť uložená exekučným titulom z dôvodu jej splnenia a je tu zákonný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku.

Do dnešného dňa nebolo o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie zo strany OS Martin právoplatne rozhodnuté a prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde sp. zn. 17 Er/2387/2009 trvajú naďalej. Poukazujeme na to, že v zmysle nižšie vymedzenej judikatúry exekučné konanie je uceleným konaním, ktoré začína podaním návrhu na vykonanie exekúcie a skončí buď vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie alebo zastavením exekučného konania v dôsledku zákonom predvídaných hmotnoprávných aj procesnoprávných skutočností...

A/ Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, zastávame právny názor, že dĺžka posudzovaného konania nie je závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.

B/ Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmanom konaní, zastávame právny názor nie je tu žiadna významná okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu sťažovateľa pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným prietahom.

C/ Zastávame právny názor, že okresný súd bol v danej veci nečinný. Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná. Súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas exekučného konania nachádza čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru.“

Sťažovateľ sa domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € s odôvodnením:

„... má pocit obrovskej frustrácie, pomalým a neefektívnym konaním súdu v predmetnom konaní. Stratená viera v spravodlivosť je spôsobená postupom súdu. Demokratickom právnom štáte nemožno pripustiť takýto postup súdu, pretože tým dochádza k výraznému oslabeniu právnej istoty občanov a ich dôvery v ochranu ich základných ústavných práv zo strany organov štátnej moci.

... Na dovŕšenie ochrany práv porušených nečinnosťou všeobecného súdu považujeme za potrebné priznať aj finančné zadosťučinenie.“

Na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania v sume 312,34 €.

Pred predbežným prerokovaním veci sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k sťažnosti vyjadrila predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 95/17 z 31. januára 2017, v ktorom k sťažnosti zaujala toto stanovisko:

„Dňa 2. 3. 2010 súdny exekútor predložil tunajšiemu súdu na rozhodnutie návrh povinného na čiastočné zastavenie exekúcie. Okresný súd Martin uznesením č. k. 17 Er/2387/2009-14 zo dňa 4. 3. 2010 exekúciu v časti zameškaného výživného vo výške 889,57 Eur ako aj bežného výživného za mesiac júl 2009 zastavil. Dňa 17. 3. 2010 súdny exekútor predložil tunajšiemu súdu odvolanie oprávneného proti predmetnému uzneseniu, ktoré bolo spísané do zápisnice na úrade súdneho exekútora dňa 16. 3. 2010. Nakoľko bolo uznesenie č. k. 17 Er/2387/2009-14 zo dňa 4. 3. 2010 vydané vyššou súdnou úradníčkou dňa 19. 1. 2016 bol spis predložený zákonnej sudkyňi na vyjadrenie, či mieni podanému odvolaniu v plnom rozsahu vyhovieť. Po vyjadrení zákonnej sudkyne k podanému odvolaniu bol spis predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Žiline. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, uznesenie tunajšieho súdu č. k. 17 Er/2387/209-14 zo dňa 4. 3. 2010 potvrdil a spis vrátil Okresnému súdu Martin dňa 28. 7. 2016.

Dňa 17. 8. 2016 bol tunajšiemu súdu doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie. Dňa 27. 1. 2017 súdny exekútor predložil tunajšiemu súdu vyúčtovanie trov exekúcie. Uznesením č. k. 17 Er/2387/2009-134 zo dňa 27. 1. 2017 súd exekúciu podľa ust. § 57 ods. 1 písm. i) Exekučného poriadku zastavil a rozhodol o trovách exekúcie súdneho exekútora.

Sťažnosť povinného prostredníctvom právneho zástupcu JUDr. Miriam Podhradskej bola podaná až dňa 14. 1. 2016, kedy som jej ako predsedníčka súdu zaslala odpoveď, že spis sa od 19. 1. 2016 nachádza na Krajskom súde v Žiline na odvolaní a súčasne som konštatovala, že sťažnosť na prietahy v konaní je dôvodná s poukazom na dlhodobé výrazné zaťaženie exekučného oddelenia a nedostatočné personálne obsadenie.

V súčasnej dobe je vo veci rozhodnuté, po právoplatnosti uznesenia bude vec založená ad acta.“

Ústavný súd si overil pravdivosť skutočností uvedených v prípise predsedníčky okresného súdu o priebehu napadnutého konania ich porovnaním s obsahom predloženej spisovej dokumentácie a na tomto základe konštatuje, že prehľad procesných úkonov uvedený predsedníčkou okresného súdu zodpovedá obsahu spisu, a preto predstavuje relevantný podklad pre rozhodnutie ústavného súdu.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 246/2017 zo 4. apríla 2017 ju prijal v namietanom rozsahu na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu, aby prípadne doplnila svoje predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 331/2017 z 19. apríla 2017 oznámila, že netrvá na ústnom pojednaní sťažnosti sťažovateľa a zotrváva na predchádzajúcom vyjadrení k sťažnosti.

Následne ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 95/17 z 31. januára 2017 a sp. zn. 1 SprV 331/17 z 19. apríla 2017 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 4. mája 2017 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania a k veci v podstatnom uviedla:

„Zároveň sa chceme vyjadriť k Vyjadreniu Okresného súdu Martin č. Spr 95/2017 zo dňa 31. 01. 2017 a konštatujeme, že samotný súd uznáva dôvodnosť podanej sťažnosti na prieťahy v predmetnom súdom konaní, kedy o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. 17 Er 2387/20009-14 zo dňa 04. 03. 2010 bolo rozhodované až o 6 rokov neskôr, nakoľko spis bol až dňa 19. 01. 2016 predložený zákonnej sudkyňi na vyjadrenie.

Samotný súd skonštatoval, že v konaní došlo k prieťahom a nečinnosťou súdu po dobu 6 rokov došlo k výraznému zásahu do práv sťažovateľa na súdnu ochranu. Vedené

exekučné konanie výrazne obmedzovalo sťažovateľa v jeho živote a preto považujeme finančné zadostučinenie v požadovanej sume 5.000,- Eur... za spravodlivý a účinný nástroj v záujme jeho ochrany.“

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 2387/2009 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným

rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ako aj z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania, resp. strany súdneho sporu a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosti sťažovateliek.

1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že vykonávacie konanie o vymoženie dlžného a bežného výživného tvorí bežnú a početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov a ani už popísané konkrétne okolnosti doterajšieho priebehu napadnutého konania neodôvodňujú záver o právnej a ani skutkovej zložitosti veci, ktorá by mohla (aspoň čiastočne) ospravedlniť jeho doterajšiu dĺžku.

2. Správanie sťažovateľa ako strany sporu je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu zistil, že sťažovateľ neprispel

významnejšou mierou k priet'ahom v predmetnom konaní. Zároveň ale ústavný súd nespúšťa zo zreteľa, že sťažovateľ dobrovoľným riadnym a včasným plnením výživného určeného právoplatným rozhodnutím súdu mohol predísť samotnému vedeniu exekúcie, a teda nesie procesnú zodpovednosť za nutnosť pristúpiť k výkonu rozhodnutia prostredníctvom exekučného konania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z popísaného priebehu súdneho konania vyplýva, že okresný súd bol po podaní odvolania oprávneným úplne nečinný po dobu takmer šesť rokov, keď zákonná sudkyňa nerozhodla o odvolaní proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou od 17. marca 2010, t. j. od predloženia odvolania okresnému súdu do 19. januára 2016, keď sa zákonná sudkyňa vyjadrila k odvolaniu s tým, že mu nemieni vyhovieť. Následne okresný súd konal vo veci plynulo a konanie bolo zastavené z dôvodu splnenia vymáhanej pohľadávky sťažovateľom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd s prihliadnutím k celkovej dĺžke konania a zistenému obdobiu jeho neodôvodnenej nečinnosti dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie bolo v čase rozhodovania ústavného súdu už právoplatne skončené, ústavný súd nevyhoviel tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy domáhal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadostučinenia v sume 5 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý

spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä celkovú dĺžku napadnutého konania a zistenú neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu, ale aj procesnú zodpovednosť sťažovateľa za vedenie a zastavenie exekúcie, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadostučinenia v sume 500 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 2 výroku tohto nálezu).

V.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním.

Úhradu priznal v uplatnenom rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podanie stanoviska zo 4. mája 2017 ústavný súd z hľadiska obsahu vyhodnotil ako zopakovanie sťažnostnej argumentácie, a preto vychádzajúc z už citovanej dikcie § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde za tento úkon osobitne tarifnú odmenu nepriznal.

Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2017 predstavuje sumu 147,33 €. Za dva úkony tak prináleží suma 294,66 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za dva úkony v sume 17,68 €, čo spolu predstavuje sumu 312,34 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017